

Telepolitikk? Nei takk!

Telecom-bransjen ligger med brukket rygg etter utagerende festing i årevis, og innrømmer at de verken har råd eller lyst til å skaffe hele landet tilgang til bredbåndskommunikasjon. IT-bransjen er smertelig klar over at uten bredbånd, vil markedsveksten stoppe opp. Dermed er vi i gang igjen. Bransjen hyler på staten, og bransjeorganisasjonene kappes om å sutre: Telepolitikk er resepten som skal bringe oss tilbake på 'den rette vei'.

Vi gremmes. Selve ordet 'telepolitikk' forteller det meste: For det første er uttrykket gått ut på dato. 'Tele' er historie, vi snakker om kommunikasjon og infrastruktur - der 'tele' er en betydelig, men krympende del. For det andre har vi dårlig erfaring med å blande sammen teknologi og politikk. Politikere kan ikke og skal ikke forstå seg på teknologi, og tiden som skal til for å få dem til å forstå hva det hele handler om, finnes ikke.

Samtidig er vi ikke i tvil om at det må et offentlig engasjement til for å skaffe til veie kommunikasjon med tilstrekkelig kvalitet og riktig pris over hele landet. Vi har allerede sett - og de faktiske forhold taler sitt enkle språk - at å overlate utfordringen til markedskrefter og lokale interesser, kun bringer oss et stykke på vei.

Derfor må politikere blandes inn, og derfor må hele problemstillingen over på et annet plan. Dette handler ikke om teknologi, men om samferdsel. Tilgang til bredbåndskommunikasjon er like viktig som til veinett og elektrisitet, og en innlysende forutsetning for å opprettholde vårt bosettingsmønster. Valget er med andre ord i første omgang demografisk: Ønsker vi å ta kostnaden med å opprettholde en bosetting som i økonomisk forstand er naturstridig? Under forutsetning av at svaret er ja, må informasjonsveinettet utbygges etter samme modell som det tradisjonelle veinettet. Om økonomiske betraktninger hadde ligget til grunn ville hundretalls bro- og tunnelprosjekter over hele landet aldri blitt påtenkt. Investeringene som skal til for å få frem informasjonsmotorveien til den 'ytterste nøgne ø' er små i forhold, men tankegangen blir den samme: Det offentliges engasjement må være begrenset til utbygging og vedlikehold av den grunnleggende infrastrukturen, som så leies ut til høystbydende. Overskuddskapasitet, som det i overskuelig fremtid vil være rikelig av, kan gjøres tilgjengelig for ideelle formål, skoler, biblioteker, aldershjem.

Hovedpoenget er å gjøre det hele enkelt: Erkjenn at innsats fra det offentlige er nødvendig, begrense den til et minimum og bruke sunn fornuft. Tanker om et nytt Televerk eller lignende i offentlig regi er det samme som å gå bakover i tid: Ikke trenger vi det, og ikke fører det noe positivt med seg, verken på kort eller lang sikt. At en bransje med pustevansker ønsker seg offentlige investeringer, er en selvfølge, men ikke dermed positivt.

Spar oss for telepolitikken. Vi ønsker oss en fornuftig samferdselspolitikk som ikke bare tenker veier og broer, men informasjonsmotorveier av høy kvalitet og med god kapasitet. Verden rundt oss er full av gode eksempler på hvordan det offentlige har tatt vellykkede initiativer i så henseende - på begge sider av Atlanterhavet. Det er ingen grunn til å finne opp kruttet på nytt, og

Mellvik-Rapporten® utkommer 11 ganger i året og utgis av:
Team Mellvik as
Postboks 54 Holmenkollen
NO-0712 Oslo
Telefon 22 14 26 47
Telefaks 22 49 35 98
Org.nr. NO 966989351 MVA

Ansvarlig redaktør:
Hanne Mellingen
Fagansvarlig:
Helge Skrivervik
Korrektur:
Kari Mellingen

Epost: info@mellvik.no
URL: www.mellvik.no
ISSN 0804-9386

Særtrykk tilbys, ettertrykk og kopiering forbudt.

Se baksiden for informasjon om abonnement og bestilling av tidligere utgaver.

Mellvik-Rapporten er et registrert varemerke tilhørende Team Mellvik as.

slett ikke noe poeng å være annerledes. Tvert imot: Vi kan komme raskere til målet ved å lære av andres feil og suksesser. Hva venter vi på?

Oslo, 12. september 2002

